

— Кмітливо! — загарчав лис. — Не можна було просто дати себе з'їсти, як це роблять інші?!

— Просто... я не дуже хочу, щоб мене з'їли...

— Годі тобі!
Не вигадуй таке, що і в борщу не кришать.

— Але... мені справді подобається моє життя.

— Стрибати цілими днями від горіха до редьки — це не те, що я назвав би життям! Ось якби тебе з'їв Я-а-а — ото прекрасна доля!

— Тож...
ти мене з'іси?

— Тепер це не так і просто! — відказав лис. — Бач, я боюся занудьгувати в цьому проваллі на самоті. З тобою, звісно, лисячої розмови не заведеш, але все ж ліпше, ніж патякати з бобом. Тож спершу ми виберемося, а вже тоді я тебе з'їм!

— Поміркуймо...

Як вибратися з провалля, маючи
лише хом'яка та боба?..

— Я мишеня, а не хом'як!

— Повір, на смак не відрізнити.
Міркуймо, міркуймо...

— Ніч-мати дасть пораду! — вирішив
лис, лагодячи подушку з купки камінців.
Сумуючи за своїм затишним кубельцем, мишеня
прихилило голівку до боба й заплющило очі.